

Papegaai vloog over de IJssel

Kader Abdolah

Download now

Read Online ➔

Papegaai vloog over de IJssel

Kader Abdolah

Papegaai vloog over de IJssel Kader Abdolah

Vier buitenlandse gezinnen krijgen elk een huis in een dorp langs de rivier de IJssel aangeboden. Zo beginnen ze aan een nieuw bestaan in een nieuw land: Nederland.

Het duurt niet lang totdat de rivier, de IJsselbrug en de pont deel uitmaken van hun identiteit.

Papegaai vloog over de IJssel, de nieuwe roman van Kader Abdolah, vindt plaats in en rond de stad Zwolle en vooral in vier oer-Hollandse dorpen langs de IJssel: Zalk, Wilsum, 's Heerenbroek en Veecaten, in een landschap dat honderden jaren hetzelfde is gebleven. De kou is niet uitnodigend, de fabuleuze luchten zijn dat wel.

De vier gezinnen, even vreemd voor elkaar als voor het land waar ze nu wonen, beseffen dat ze hun reis moeten voortzetten, langs het water, naar de IJsselbrug, naar de stad. Zullen ze daar een thuis vinden?

Nederland is in de afgelopen 25 jaar onmiskenbaar veranderd. Kranten schreven erover, televisiecamera's liepen, discussies erover verhuisden van de redacties naar de huiskamers en terug. Het is hoog tijd voor een meerstemmige roman, die de essentie van deze veranderingen verbeeldt.

Kader Abdolah kwam een kwarteeuw geleden binnen als vreemdeling, maar wist zich al gauw omhelsd door zijn nieuwe landgenoten. Het kan niet anders dan dat hij in deze roman al zijn persoonlijke ervaringen gebruikt heeft.

Zo vloog de papegaai over de IJssel.

Papegaai vloog over de IJssel Details

Date : Published September 30th 2014 by Prometheus (first published 2014)

ISBN :

Author : Kader Abdolah

Format : Hardcover 447 pages

Genre : European Literature, Dutch Literature

 [Download Papegaai vloog over de IJssel ...pdf](#)

 [Read Online Papegaai vloog over de IJssel ...pdf](#)

Download and Read Free Online Papegaai vloog over de IJssel Kader Abdolah

From Reader Review Papegaai vloog over de IJssel for online ebook

Anton says

Mooi, in simpel Nederlands, geschreven boek over de fragiele verhoudingen tussen Nederlanders en de eerste vluchtelingen in de dorpjes rondom Zwolle. De schrijver weet sympathie op te wekken voor beide kanten.

Guido says

Een roman zoals we het van Kader Abdolah gewend zijn: vlot verteld, in helder Nederlands -fantastisch toch hoe deze immigrant de taal onder de knie heeft gekregen- met een flinke dosis autobiografische elementen. Een mooi overzicht van hoe de situatie van vluchtelingen in een dorpsgemeenschap in het Nederland van de afgelopen twintig jaar is geëvolueerd.

Delphine says

Nogal gezapig boek waarin Abdolah verslag uitbrengt van de culturele clash tussen de eerste immigranten in Nederland en de autochtone bewoners van de dorpjes rond Zwolle. De personages worden gereduceerd tot zeurderige clichés en ondanks enkele mooie Arabische motieven (de papegaai als symbool van verbondenheid, het vertellen van dromen aan een rivier, het koffiedik kijken) bevat het boek enkele vreemde stilistische knikjes - om maar niet te zeggen fouten tegen het Nederlands. Ook met het kantelmoment (de aanslagen van 9/11) was veel meer mogelijk dan alleen maar het vaststellen van het failliet van de inburgering. Het mocht wat pittiger en échter allemaal.

Pieter? says

leuk boek zeker omdat ik in Zwolle heb gewoond. eenvoudig schrijfstijl erg verrassend in Perzische vertelstijl

Raf Vandenbussche says

Een traag verhaal van een recente episode waarin twee werelden zacht in mekaar schuiven de grote gebeurtenissen eerder decor zijn en nieuwe mensen geboren worden

Maartje De Meulder says

Dit was het eerste dat ik las van Abdolah, dus wist niet echt wat te verwachten. Het is een wondermooi verhaal over een boeiend thema en verdient zeker die 4 sterren.

Wat de kracht van het verhaal jammer genoeg teniet deed - lang niet altijd maar toch wel vaak - was het "Jip en Janneke-Nederlands" dat Abdolah hanteert in dit boek. Ik stoorde mij er soms aan, alsof ik een kinderboek las. Schrijft hij altijd zo? Of heeft het te maken met het feit dat hij schrijft over mensen die zelf Nederlands leren en de wereld op deze manier zien, en was het dus een bewuste keuze?

Abdolah beschrijft de harde realiteit waarin de "ontheemden" terecht komen en de culturele spanningen die daaruit volgen, maar langs de andere kant schetst hij een idyllisch beeld van Nederland en zijn personages grenzen op de rand van stereotypen.

Toch zal dit boek me nog lang bijblijven omdat het de brede Nederlandse immigratieproblematiek vat in kleine, ontroerende, persoonlijke verhalen.

Yoy says

Citaat: "In de afgelopen jaren had Nancy aardig wat ervaring met oosterse mannen opgedaan. Daarom had ze haar haar zo overdreven blond geverfd, het was die helblonde kleur waar de mannen geen weerstand aan konden bieden. Alleen zij wist wat ze met die ontheemde mannen had gedaan wanneer ze haar benen had ontbloot en zuchtte: 'O, die panty doodt me.' Nu had ze Memed op haar krappe bruine bank gekregen. De arme automonteur die eerst niet naar boven wilde komen zat nu gebroken op de bank en keek naar haar. 'Wat wil je drinken, Memed,' zei ze nog een keer. 'O, ja sorry, maakt niet uit. Eigenlijk niets, ik moet rijden en ik ga zo weer weg.' 'Oosterse mannen houden van zware drank, bier vinden ze niets. Ze zijn ook geen wijndrinkers, ze denken dat wijn voor vrouwen is, ze willen direct de alcohol voelen. Pure alcohol,' zei Nancy, ze zette een fles wodka en een fles rode wijn op de tafel voor de bank en liet zich naast Memed op de krappe bank vallen. Ze masseerde haar blote vlezige dijen, klaagde nog eens over haar panty en wapperde met haar wijde rok om haar benen wat lucht te geven."

Stijl

Allereerst vond ik het boek niet aangenaam om te lezen vanwege de stijl. Abdolah beheerst het Nederlands niet zo goed en dat voel je. In het begin lijkt het opzettelijk gedaan, om de verwarring van de eerste migrant te duiden die nog niet goed Nederlands kan praten, en dan heeft dit eenvoudige taaltje een charme. Maar wanneer dit zich doortrekt in beschrijvingen, in pogingen tot poëzie, en wanneer het gaat om echte Nederlanders, klopt dit taalgebruik echt niet meer.

We lezen ook niet wat de personages zelf ervaren, we lezen voortdurend korte fragmenten over hen, en die vertelstijl gaat vervelen.

Tenslotte zijn er ook constante verwijzingen naar duizend-en-één nacht, maar steeds in dit heel simplistisch taalgebruik.

Inhoud

Maar de inhoud vind ik altijd het belangrijkste, en Kader Abdolah heeft wat mij betreft helemaal niets verteld in dit boek. De bedoeling van Abdolah was om, gebruikmakend van eigen ervaringen, uit te leggen hoe migranten aankomen in Nederland, en hoeveel harder Nederland is geworden voor migranten na vijftig jaar.

Dit vind ik in de tekst niet terug. Ook in de beginperiode zijn de Nederlanders in het boek wantrouwig, ze zijn enkel vriendelijk met vreemdelingen omdat het moet van hun geloof, maar zodra het eigenbelang in het gedrang komt (teveel migranten in mijn café, dat zal de toeristen afschrikken, jullie mogen niet meer binnen) waren die Nederlanders vroeger al even hard als ze nu zijn. En er waren evenzeer Nederlanders met goede bedoelingen toen, als die er te vinden zijn op het einde van het boek.

Cliché-bevestigend

Goed, wellicht zijn zaken die Abdollah vertelt echt gebeurd. Het probleem ligt er niet in om die stereotiepen te vertellen, die moeten we ook weten. Het probleem ontstaat wanneer je daar als schrijver stopt, en niets dan clichés brengt.

Abdollah heeft erg cliché-bevestigend geschreven, zowel voor Nederlanders als voor migranten. Over Nederlanders heeft Abdollah vooral de clichés bevestigd die migranten over hen hebben (in dit land doet iedereen het met iedereen - mag dat niet wat genuanceerder? Moet Abdollah echt een personage neerzetten, een vrouw die vrijwilligershulp doet voor migranten, en die elke migrant in haar bed wil? Moet echt de helpster van kerk een kind maken bij de eerste migrant? Kon er niet eens een migrant een Nederlandse vrouw ontmoeten die níét zomaar met iemand in bed duikt? Waarom ontbreken die vrouwen in het boek? En is het echt zo dat homo's een migrant die goed kan schilderen moreel zullen verplichten om naaktschilderijen van mannen te maken tegen zijn zin, ja om zelfs mee te rijden in de Gay Pride? Ik ken veel homo's, en ze zijn allen zeer respectvol. Is het niet helemaal overtrokken om het huis van deze homo's te beschrijven waar penis en ballen aan de muur hangen... zo'n huizen van homo's heb ik nog nooit gezien).

Er zullen ongetwijfeld Nederlandstalige moslims Abdollah's boek lezen, en zij worden hierdoor alleen maar bevestigd in de clichés die ze hebben over onze westerse landen als losbandige landen, in hun clichés over homo's, en tot overmaat van ramp worden ze net zo goed bevestigd in de stereotiepe beelden die ze van hun eigen gemeenschap hebben. Want ook daar ontbreekt het Abdollah aan moed, aan openheid om de migrantengemeenschap anders dan stereotiep te beschrijven.

En de vrouwen?

We lezen haast uitsluitend over extreme situaties. Met het alledaagse leven van de migranten maken we nauwelijks kennis. De grote afwezigen in dit boek zijn ook de migrantenvrouwen. Ze komen enkel in beeld als ze alleenstaand zijn en met een Nederlander (of een andere migrant) huwen. Maar de getrouwde migrantenvrouwen? Het lijkt alsof ze niet bestaan. In één zinnetje kon ik lezen dat ze aan de andere kant van de straat dan de mannen, met elkaar praatten. Her en der stond dat ze werkten in winkels of aan de lopende band. Ze doen het huishouden, ze ondergaan de seks van hun man. Verder lijken ze niet te bestaan. Alweer een stereotiep bevestigd.

Recept

- Neem om het even welke soap met al zijn extreme verhalen
- Vervang de personages door migranten in een Nederlands dorp, en enkele Nederlandse dorpingen
- Van de stijl haal je een beetje moderniteit weg (gsm, computer, rappers) en je voegt een scheut toe van duizend-en-één nacht vertellingen
- Zet de filmserie om in een boek
- En daar heb je een cliché-bevestigend boek, zonder noemenswaardig interessante inhoud, zonder schoonheid in stijl, zonder schoonheid in scenario, en zonder humor.

Zielig

Wat ik aan dit boek overhoud, is de wetenschap dat het erg zielig is hoe mensen uit alle culturen, en waar ze ook naartoe migreren, blijven denken vanuit stereotiepen en deze bevestigen. Deze stereotiepen bestaan natuurlijk wel. Ze mogen ook gezegd worden. Maar er moet wat tegenover staan. Want er is meer dan dat alleen. En moet juist een schrijver niet ook nuanceren, ruimte openlaten of creëren voor andere mogelijkheden in denken en handelen? Abdollah heeft niet deze moed, deze edelmoedigheid, warmte en openheid.

Lupo says

L'olandese è una lingua dai suoni duri che in bocca di Kader Abdolah, che ascoltai qualche anno fa a Massenzio, diventa ancora più spigolosa. Invece quando si trasferisce alla penna di Abdolah, posso immaginare che la stessa lingua scivoli dolcemente sulla carta, merito sicuramente anche della magistrale traduzione di Elisabetta Svaluto Moreolo.

Come "La casa della moschea", anche questo è un libro scritto per avvicinare culture e persone. Qui si tratta della storia di alcuni immigrati provenienti da paesi musulmani, dall'Iran all'Egitto, che arrivano nei Paesi Bassi negli anni '80, come Abdolah, fino ai giorni d'oggi, attraversando la storia trentennale del paese e gli eventi, gioiosi e drammatici, della vita quotidiana degli immigrati e degli olandesi che interagiscono con loro. Tutti sono personaggi positivi, salvo un paio molto minori, ma Abdolah allo stesso tempo non fa sconti alle resistenze degli uni e degli altri a venirsi incontro e mostra i limiti del multiculturalismo. Sempre con garbo.

Una gran bella penna, dunque, per delle storie normali che si seguono con curiosità e sorriso. Alcuni personaggi, il colonnello siriano e il signor Rahimi, per esempio, sono molto ben riusciti. Altrettanto bella è la descrizione delle molte incertezze che avvolgono i protagonisti e in modo particolare le figure femminili, una delle quali, Pari, è probabilmente in parte l'alter ego dell'autore.

Gloria Finocchi says

Un bellissimo racconto scritto in tono favolistico che narra dell'arrivo dei richiedenti asilo nei Paesi Bassi, dai primi arrivati negli anni 60 fino ai giorni nostri.

Chichikov says

This is the third book of Abdolah's that I've read, and I've enjoyed them all. Does any writer - in any language - write in such a simple, pure, lucid style?

Abdolah, himself a refugee from Iran who went on not only to learn Dutch but also to write one of the language's classics, *Het huis van de moskee*, tackles a big subject in this book: the changes in Dutch society and culture caused by the arrival of over a million refugees, immigrants, and asylum seekers from North Africa and the Middle East starting in the 1990s and continuing up through 9/11 and the assassinations of Pim Fortuyn and Theo Van Gogh.

The book opens with Memed and his daughter arriving on a plane to the Netherlands. Memed is not his real name. Instead, he has traveled on a false passport, pretending to be a Kurdish political refugee, but his real agenda is different: he wants Western medical care for his young daughter, who has a rare heart condition. At customs, he speaks the magic word, 'Asylum', and not long thereafter Memed and his daughter are given a home in a small village and a chance to start a new life.

The book follows not only Memed but several other Muslim characters, including Pari, who is torn between retaining her veil and her husband or chucking them in favor of a more liberal lifestyle and a relationship with her Dutch teacher; Lina, an interpreter, and her father who suffers from dementia; a Syrian colonel and his wife; Khalid, an Egyptian artist who finds his values and morals put to the test when he is commissioned to paint a naked homosexual; and others. When the story opens and these characters are settled by the Dutch

government in villages along the IJssel river, it marks an upheaval in the lives of the villagers: some of them have literally never even seen a foreigner before, and now suddenly here are all these Muslims, opening grocery stores and coffee houses, praying towards Mecca, etc.

It's a really pleasurable book to read, but it's also very long -- 450 pages -- and yet, despite its length and its scope, it's not really an epic novel, rather more of an ongoing soap opera. The final page of the book is headed chapter 69 but is otherwise blank, indicating perhaps that the ending of the characters' story is not yet written, or perhaps signaling that the book could literally go on forever but has to stop somewhere. Though I liked it, I've given it only 4 stars because it sometimes feels a little sprawling and unfocused (and because Abdollah bludgeons us with some of the imagery and symbolism, including the titular parrot). I'd certainly recommend it to those learning Dutch, since the style is so easy to read, but also to anyone looking for a different perspective on the subject of Muslim immigration to Western Europe.

Chiara Gambardella says

Kader Abdollah e' uno dei miei scrittori preferiti. La sua prosa, poetica e leggera, mi mette tranquillita' e mi riempie la testa di immagini a colori pastello.

Questo romanzo non e' ambientato in Iran, bensì nella sua patria adottiva, l'Olanda, e descrive attraverso le storie dei suoi personaggi l'impatto (incontro-scontro) che immigrati di religione musulmana hanno sulla comunità piuttosto tradizionalista e cattolica di alcuni paesi sul fiume IJssel.

Uno sguardo particolare viene dato ai personaggi femminili: Pari, che inizia a scrivere in olandese (come l'autore) e viene aggredita da un marito che non accetta il suo divorzio, Lina, di origine azera, che lavora all'ufficio immigrazione ed entra in politica, la moglie del colonnello, che ancora aspetta il ritorno del marito, e la guaritrice Klazien, olandese, con il suo pappagallo.

Abdollah racconta come il fenomeno dell'immigrazione diventa un argomento di portata nazionale e cita alcuni fatti storici, come la caduta delle torri gemelle e gli omicidi del regista Theo Van Gogh e del politico di destra Pim Fortuyn.

Martina says

Kader Abdollah narra delle vicende di richiedenti asilo di diversa provenienza che, si ritrovano a vivere in piccoli paesi dell'Olanda, che affacciano sul fiume IJssel.

Apprezzo molto lo stile fiabesco che l'autore utilizza per rendere la narrazione leggera, familiare, antica affrontando al contempo il tema della difficile sfida di convivenza che stiamo vivendo nel mondo contemporaneo.

Davvero interessante e attuale.

Patryx says

Romanzo corale che ripercorre l'integrazione degli stranieri, rifugiati e immigrati, nei Paesi Bassi da metà anni '80 sino all'attentato del Trade World Center che fece precipitare una situazione già resa difficile dall'elevato numero di migranti giunti in Europa negli anni immediatamente precedenti.

Spettatore silenzioso delle varie storie personali è il fiume IJssel, ramo del Reno che attraversa le province olandesi della Gheldria e dell'Overijssel nel nord del paese: è nei piccoli centri lungo le sue rive che, infatti, vanno a vivere i primi rifugiati giunti nella zona dopo aver ottenuto l'asilo politico. La narrazione segue

essenzialmente la prospettiva dei rifugiati che si trovano all'improvviso in un mondo totalmente alieno, ricco di opportunità ma allo stesso tempo di pericoli provenienti soprattutto da se stessi e dalla difficoltà di riuscire a creare un'identità in grado di far convivere vecchi e nuovi valori.

Le più ricettive verso le novità sono le donne che possono finalmente sperimentare quella libertà che nei paesi d'origine era loro negata: studiare, lavorare e, soprattutto, decidere per se stesse; la libertà è però piena di insidie poiché comporta anche solitudine, abbandono, responsabilità e, in alcuni casi, violenza. Le donne, rifugiate e autoctone, sono le principali protagoniste su cui si sofferma lo sguardo di Abdolah che certamente attinge alla sua esperienza personale di rifugiato e di scrittore che sembra riuscito in quella sintesi di vecchio e nuovo che invece continua a sfuggire a chi va a confidare le proprie pene all'IJssel secondo un'antica tradizione delle donne orientali che possono permettersi di confidare le proprie sofferenze solo all'acqua, la quale, senza fare alcuna valutazione morale, le raccoglie e le porta via.

La lettura è scorrevole ma, come in altri libri dello stesso autore, la mia sensazione è che tutto rimanga in superficie senza mai raggiungere l'interiorità dei personaggi e, di conseguenza, del lettore.

Herman De Vos says

We zijn niet meer in Perzië, maar in Nederland bij God. Een Pers schrijft over Zwolle. Zoals we het van Abdolah mogen verwachten, verveelt het boek geen moment. Dat is al een flinke verdienste, vind ik.

Ella says

Een geschiedenis van vluchtelingen die terechtkwamen in kleine dorpjes langs de IJssel onder de rook van Zwolle. Niet over arbeidsmigranten dus maar vluchtelingen uit het Midden-Oosten. Beschreven door Kader Abdollah wordt dat dus een poetisch verhaal met veel verwijzingen naar de Perzische cultuur. Memet, een van de hoofdpersonen, komt te wonen naast de Protestantse kerk van Zalk, hij wordt zelfs de buurman van de kruidenvrouw van Zalk die in heel Nederland bekend was. Oude wijze mannen uit verschillende landen in het Midden-Oosten spelen ook een grote rol. Zij proberen hun tradities in stand te houden wat natuurlijk nog wel eens botst met de Nederlandse cultuur. Heel mooi geschreven maar volgens mij geromantiseerde werkelijkheid.

Suzanne Bouwers says

Ik hou van deze schrijver. Dit boek geeft een verhaal over hoe het vluchtelingen kan vergaan in Nederland. Het speelt zich af rondom Zwolle / Zalk en mijn eigen Westenholte.

Jacco Hoekstra says

Wauw. Mooi verhaal waarin wordt beschreven hoe het een diverse groep mensen vergaat nadat ze in Nederland gearriveerd zijn. Ontroerend, liefdevol over het Nederlandse landschap en die goede, soms wel rare, Nederlanders vanuit het perspectief van deze groep, waarvan een ieder ook alleen maar probeert er het beste van te maken.

Collezione storie says

Memed Kamaal è il nome scritto sul passaporto falso che l'uomo distrugge sull'aereo prima di atterrare in Olanda, e da quel momento l'uomo è Memed, rifugiato curdo iracheno. Viaggia con Tala, sua figlia, sordomuta e gravemente malata di cuore: un giorno di diversi anni prima una donna l'ha lasciata davanti alla sua porta, nove mesi dopo aver avuto una breve ma intensa relazione con lui. Memed di donne ne ha amate molte, e quanto le donne ha amato le auto d'epoca che ripara da quando era appena un ragazzino. In Olanda Memed e Tala vengono accolti in un paesino sulle rive dell'IJssel dove quel padre single suscita molta tenerezza, ma l'arrivo dei rifugiati desta anche molto scalpore: di donne velate non se ne sono mai viste, e tutti gli abitanti sono protestanti riformati. Il barista non vuole che affollino i tavolini del suo caffè, ed anche il prete preferisce non si radunino nell'orto. Memed e Tala vivono in un alloggio adiacente alla chiesa, e si ambientano a poco a poco. Memed lavora in nero presso il meccanico del paese e tutto sembra andare a gonfie vele mentre si dedica a riparare una vecchia auto d'epoca; il giorno in cui è pronto a inaugurarla però è anche il giorno in cui Tala viene a mancare, e gli equilibri si stravolgono. Memed, nonostante il dolore, cerca di continuare a vivere; intreccia una relazione con la donna che si occupa della chiesa, ha da lei un'altra figlia, Baran, che però la madre gli tiene lontana. Attorno gravitano le vite e i destini degli altri abitanti, spesso travolti dai fatti: l'interprete Lina che si innamora di un restauratore di origini cinesi, la rifugiata che Memed aveva incontrato appena arrivato passa da un uomo olandese all'altro fino a far infuriare il proprio ex marito integralista. C'è chi diventa medico, come il figlio del Colonnello siriano, e altri che invece come Khaled, il pittore egiziano, che temono di essersi persi; personaggi minori perdono la vita o si innamorano. L'amore e la morte sono fittamente intrecciati, in questo mosaico di esistenze che Abdollah crea. C'è anche la storia, quella vera, tra le esistenze a cui dà vita l'autore. C'è l'Olanda che intrappola i rifugiati per decenni nei centri d'accoglienza, perché non ha imparato a condividere. C'è l'11 settembre, dopo il quale gli stranieri musulmani cominciano a sentirsi tali. Ci sono gli omicidi di Theo Van Gogh, di cui non viene fatto il nome (http://it.wikipedia.org/wiki/Theo_van...) e di Pim Fortuyn (http://it.wikipedia.org/wiki/Pim_Fortuyn). La traduttrice ci spiega in un'utile postfazione che anche il personaggio di Lina, l'interprete che entra in politica, è ispirato alla figura di Ayan Hirsi Ali (http://it.wikipedia.org/wiki/Ayaan_Hi...). Abdollah, che scrive nella sua lingua d'emigrazione, racconta con una narrazione dai tempi lenti e profondi, ricca di dettagli e di anima. Ci racconta tanto, ma omette anche in giusta misura per non diventare un narratore didascalico ed invadente: ad esempio non conosceremo mai la vera identità di Memed Kamaal. Ho amato molto questa lettura, che ho gustato piano piano, rispettandone la dilatazione temporale su diversi decenni. La produzione dell'autore merita senz'altro di essere approfondita.

Rainbowfittania says

Mooi verhaal, de eerste indruk en ervaring met vreemdeling in Nederland. Oocharme Memed, hij verloor zijn eerst doof dochter en zijn tweede dochter ook maar anders.

Jantien says

Kader Abdollah stelt nooit teleur. Bijzondere en al snel dierbare karakters, dit keer in ons eigen kikkerlandje. Zeer actueel vanwege de grote vluchtelingenstroom van het moment. Mooi om eens met een andere bril naar ons eigen land te kunnen kijken.

